

Χρονογράφημα

Πείνα και υποσιτισμός

Είναι τώρα χρόνια που ακούμε για πείνα και υποσιτισμό. Ακούμε για τα 2/3 του πληθυσμού της γης που υποφέρουν. Μας λένε πως πιο πολύ υποφέρουν λαοί της Αφρικής, της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής.

Οι ειδικοί μας μιλάνε για πείνα και υποσιτισμό που βρίσκουν καταφύγιο στις αρρώστιες και το θάνατο. Μας μιλάνε για παιδιά που πεθαίνουν προτού γνωρίσουν τη ζωή, για παιδιά που τα σκοτώνουν η φτώχεια και οι στέρησεις.

Εδώ σε τούτα τα μέρη της Αφρικής και της Ασίας υπάρχει πείνα χωρίς ανθρώπινα δικαιώματα.

Εδώ η απουσία του ψωμιού μοιάζει με κόλαση και η παρουσία του μοιάζει μ' ένα ολόκληρο παραδείσιο.

Εδώ σε τούτα τα μέρη οι μέρες είναι χωρίς αύριο και οι νύκτες χωρίς ξημέρωμα. Το χθες γίνεται κακή σκέψη του σήμερα και το σήμερα είναι χωρίς νόημα και χωρίς ελπίδα.

Εδώ δεν βρίσκεις ούτε χαρές ούτε τραγούδια.

Παντού κυριαρχεί το κύκνειο άσμα του πρόωρου θανάτου.

Εδώ οι όμορφες ζωές χάνονται στο θωμό της πείνας και του υποσιτισμού.

Εδώ οι άνθρωποι δεν είναι πως δεν ξέρουν να ζήσουν αλλά δεν μπορούν να ζήσουν και πεθαίνουν πρόωρα.

Κι αν λένε οι σοφοί της γης πως η ζωή είναι το πιο γλυκό, το πιο νόστιμο πράγμα, που υπάρχει στον πλανήτη μας.

Σε τούτα τα μέρη της πείνας και του υποσιτισμού, το μυαλό των ανθρώπων θολώνει και αρνείται να σκεφθεί, αρνείται να εργασθεί, αρνείται να παράξει. Ζητά μονάχα ψωμί ή ρύζι ή φασόλια ή μπιζέλια ή κουκιά για να ζήσει και να δημιουργήσει, αλλά δεν τα βρίσκει πουθενά. Κολυμπά μονάχα σ' ένα πέλαγος αθεβαιότητας και απελπισίας και δεν καταλαβαίνει ούτε από Θεούς, ούτε από έθιμα, ούτε από παραδόσεις. Θέλει μονάχα να ζήσει και πολεμά από χρόνια τώρα ενάντια στην πείνα, τη φτώχεια και την κακορίζικιά.

Βλέπετε η πείνα δεν είναι όπως τις άλλες συνηθισμένες κακουχίες που τονώνουν το χαρακτήρα του ανθρώπου και τον φέρνουν πιο κοντά προς το Θεό. Η πείνα είναι πείνα και παίρνει τον άνθρωπο όσο πιο μακριά από το Θεό, όσο μπορεί. Με αυτά τα λίγα λόγια προσπαθήσαμε να περιγράψουμε την πείνα που μαστιάζει φτωχούς και άτυχους λαούς.

Όμως κάπου αλλού στον ίδιο πλανήτη υπάρχει κι ένας άλλος κόσμος. Ένας κόσμος υπερήφανος και μεγαλοπρεπής. Είναι ο κόσμος της Ευρώπης, της Βορείου Αμερικής, ο κόσμος των χωρών του πετρελαίου. Είναι ο κόσμος που τον μαστιάζει ο υπερσιτισμός, η πολυφαγία και η κραιπάλη. Είναι ο κόσμος που δεν έχει να σκεφθεί ούτε το σήμερα, ούτε το αύριο.

Εδώ βρίσκεις ξέγνοιαστους ανθρώπους που αγαπούν τις γιορτές, τους χορούς και τα τραγούδια. Εδώ όλοι φαίνονται παχείς και καλοθρεμμένοι. Δεν βλέπεις ούτε σημάδι πείνας ούτε υποσιτισμού. Ζει κι αυτός στον ίδιο πλανήτη μα έχει διαφορετικούς προσανατολισμούς, διαφορετικές παραδόσεις. Αυτός ο κόσμος πιστεύει στο νόμο της επίδειξης, της πρόκλησης και της πλεονεξίας. Πιστεύει στη σπατάλη, στις ακριβές γούνες, στα αρώματα, στα χρυσαφικά και στα διαμάντια. Πρόκειται για τον κόσμο της Βορείου Αμερικής και όλων των άλλων πλουσίων χωρών. Γι' αυτό τον κόσμο προέχει η ασφάλεια, οι εξοπλισμοί των δισεκατομμυρίων, οι ανταγωνισμοί και όλα τα κακά που κυριαρχούν στον πλανήτη μας. Μαζί τους δυστυχώς βρίσκεται ακόμη και η Ευρώπη, που μάταια προσπαθεί από χρόνια τώρα να γίνει περισσότερο από Ευρώπη χωρίς όμως να το καταφέρει. Η Ευρώπη δείχνει πως δεν θέλει να ξεχάσει το ρατσισμό, τις αποικίες της, ούτε τη νεοαποικιακή της πολιτική που ακολούθησε. Ακόμη δεν θέλει να μας εγγυηθεί ότι δεν θα επιτρέψει να γεννηθεί στα χώματα της ένας νέος Χίτλερ, ή ένας νέος Μουσολίνι ή ακόμη ένας νέος Φράνκο.

Όμως η έκκληση μας είναι διαφορετική. Εάν πράγματι είμαστε όλοι αδέρφια και μητέρα μας είναι η γη γιατί επιτρέπουμε τόση σπατάλη, τόση πολυτέλεια, τόση διαφθορά. Γιατί επιτρέπουμε να καίεται το σιτάρι για να διατηρηθούν οι τιμές ψηλές. Γιατί επιτρέπουμε να ξοδεύουμε τόσα λεφτά στους εξοπλισμούς και στους στρατιωτικούς ανταγωνισμούς.

Γιατί αφήνουμε ανθρώπους να πενούν;

Γιατί αφήνουμε τη ζωή να εκδικείται τη ζωή;

Γιατί δεν φωνάζουμε όλοι με μια φωνή; Κατάρα στην πείνα και τους εξοπλισμούς.

Τέρμα στον υποσιτισμό των συνανθρώπων μας.

Ζήτω η πανανθρώπινη ευτυχία στον πλανήτη μας.

A.M. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ